

PODRIA SER (teatre breu), de Rosa M. Isart

Durada aprox.: 5 minuts.

La micropeça es desenvolupa mentre sona, baixet, la melodia The Train Leaves¹ (2'37"), tema de la banda sonora del film El secreto de sus ojos, d'Emilio Kauderer i Federico Jusid.

Sara está enfront d'un terreny on hi treballa una excavadora enmig d'un munt d'enderrocs. Veiem les poques parets que queden, que una futura nova construcció de pisos tancarà de ben segur. Hi ha un sensesostre assegut al fons escènic, al fons de l'immoble. Mirant les obres, ella parla...

SARA, esquivant unes restes de paret que han saltat de la boca de l'excavadora i quasi la fereixen: Ah, ei!! Oiga, vigilen, eh! Si estoviesse la poli aquí treballarían más fino! ¡Pero qué brutos!

Ara canvia la direcció de l'esguard, deixa de mirar els obrers de la construcció, mira més aviat cap a dintre de l'obra, cap a l'horitzó. Les frases es diuen lentament, una petita pausa si no s'indica superior separa cada enunciat.

SARA:

Potser, vostè, ara, ja no sent el dolor. Seria bonic de pensar-ho.

Que ja no sent dolor als genolls ni les mans. Que s'asseu i s'aixeca amb facilitat.

Que pot cosir, dibuixar, pintar, fer manualitats, sense cap mena de dificultat digital. Digital de dits. No pas digital de tecnologia.

Quines coses, oi? Tant ordinador, tants arxius informàtics, tant disc dur i disc extraïble. Tanta informació. Tanta compatibilitat i tant món

¹ <https://www.youtube.com/watch?v=1ILjIQXFVAE>

responsive. (Pausa). Que què vol dir? (Somriu amb extrema tendresa) Vol dir que quan posa un plat al rentaplats, si és petitó el posarà a un espai petitó, i que si és un plat gran i esplèndid el posarà a una zona més ampla. Ve a ser això. Adaptar, acoblar, fer adient. Fer la cosa per a la cosa. Fer l'amor per a la cosa. Fer la justícia per a la cosa. Ve a ser això. Ho entén, m'entén?

(Es mira la part més alta del braç, amb una petita exclamació de dolor)
Oh, sí. Així, que sí que l'excavadora m'ha tirat un *pedrusco*. Osti, que em surt una mica de sang. Seran bestiotetes aquesta gent, o serà que els paguen poc? *(Es protegeix la zona amb la mà de l'altre braç).*

(Pausa mentre mira la finca aixecada per les obres, l'esquelet d'antigues parets d'antigues cases. Les frases recuperen un ritme menys lent).

No li puc dir que jo sigui bona persona. Després de tant de temps, hem deixat la relació. Bé, HE deixat la relació. Ni ho ha paït ni se'n vol sortir. Ara, això sí. En un atac de ràbia ha dit que "mai havíem estat parella", que mai hem estat parella. Quasi li giro la cara. Potser anar al llit, no hi anàvem. Però vam viure plegades, perdó: plegats, i en complicitat quinze anys. Ho vam fer tot. Menys això del sexe. Perdoni'm si li parlo de sexe. Per a mi és important, ja ho sap. Els petons, les abraçades, la pell. En una parella. Si no, les coses no saps per on van, es distorsionen. *(Pausa curta)*. Que ho exagero. Que el sexe no importa. Vostè ho veu així? Vostè ho veu així perquè la seva parella no tenia traça. Perquè fornicaven només per fer fills. Però això és un mite, un parany, una formalitat. Si vol, fem un pacte, un acord: ho deixem en la idea que ni el sexe ho és tot ni el sexe és res. *(Pausa)* Però, tant és. No parlem pas de sexe ni de mi. Deixi'm

escoltar amb ganes com ara em diu que es troba molt millor. Amb plenes facultats.

(Petita pausa).

Sap, iaia, aquí, a on vostè vivia, ara fa un any, el 22 de març de 2020, van començar a morir tootesss les seves companyes, menys algunes, les asimptomàtiques.

Va ser una pesta. Asquerosa i que va tancar la gent a les seves cases.

Estic contenta, iaia, que ni ho hagi vist, ni ho hagi viscut.

Digui'm, digui'm: ja pot tornar a enfilar perfectament l'agulla, oi? Podria ser, oi, que *(jo)* ho encerti? Podria ser, oi?

(Pausa curta) Què feliç que em fa.

Soroll de materials que aboca una excavadora. Final progressiu de la música. Sara continua mirant cap a l'horitzó.

Fosc lentament.

diumenge, 10 de maig de 2020